

מִכֶּל טוֹבָא דְלַעֲילָא. פֵאַסְקוֹפָא דָא דָאתְמָלִיָּא מִכֶּל
טוֹבָא דְעַלְמָא. וַעֲלָדָא בְתִיב לִיְהָרֶץ וּמְלוֹאָה. תְּבֵל
וַיּוֹשְׁבֵי בָה דָא שָׁאָר אַרְעָאן.

דָבָר אַחֲר לִיְהָרֶץ וּמְלוֹאָה דָא אַרְעָא קְדִישָׁא עַלְאָה
דִקְוָדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אַתְרָעִי בָה. וּמְלוֹאָה אַלְיָן
בְשִׁמְתָהוֹן דִצְדִיקִיָּא (ד"א ל"ג דְבָלְהָוָן מְלִיאָן ל"ג) אַתְמָלִיָּא (ד"א
דָאתְמָלִיָּא) מִפְיָהוּ מְחִילָא דְעַמּוֹדָא חַד דְעַלְמָא קִיְימָא
עַלְיהָ. וְאֵיתִימָא עַל חַד קִיְימָא.

תָא חֹזֵי, מָה בְתִיב, (תְהִלִים כד) כִּי הוּא עַל יָמִים יִסְדָה.

השלמה מההשומות (סימן מ"ז)

עַל יָמִים יִסְדָה, אַלְיָן חַבִּימָין דִישְׁרָאֵל רְבָרְבִּיא דִיסְדָן
אוֹרִיִיתָא וְחַכְמָתָא דָאתְקָרִיאָת הַיּוֹם הַגָּדוֹל וּבָנָה
אָוּמָר (קהלת א') וַעֲלַבְרָוֹת אַלְיָן תַלְמִידִיָּא דָאַינּוֹן רְבָרְבִּין
מִן בְּהָרָא. וּבָנָה רַב גָדוֹל מִן הַתַּלְמִידִים. וְאַינּוֹן מַחְדָדִין
אֶת הַרְבָ בְקֻוּשִׁיותָהָן. וְהָוָא מַתְרִיצָן לוֹזָן בְלַקְוּשִׁיות וְאַינּוֹ
מַתְרִישָל. כְמוֹ הַגְהָרוֹת שְׁבָמְשָׁכִין לִיּוֹם וְאַינּוֹ מַלְאָ שְׁבָאָמָר
כָל הַנְּחַלִים הַוּלְכִים אֶל הַיּוֹם. וְהָרָאָה אָמְרוֹ אַחֲרֵי בָנָמִי
יַעֲלָה בְהָר יְהָ. כִּי אֵין מַעֲשָׂה בְלָא חַכְמָה. כִּי הַתַּלְמִיד
מִבְיאָ לִיְדֵי מַעֲשָׂה: (עד כאן מההשומות)

כִּי הוּא. מָאן הוּא. דָא קוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא. כִּמָא דָאתָ
אָמָר הוּא עַשְׁנוֹ. וּבְתִיב, (איוב ס"ט) כִּי הוּא לְקַצּוֹת הָרֶץ
יִבְיט.

עַל יָמִים יָסְדָה וְעַל נֶהֱרוֹת יַכְונֵנָה אֲלֵין שְׁבֻעָה עַמוֹדִים דָקִיִימָא (ארעא) **עַלְיָהוּ וּמְלִיאָן לְה.** הִיא אַתְמָלִיאָ מִבְיִיחָג, הִיכְאָתְמָלִיאָ מִבְיִיחָג. בְשֻׁעַתָא דְאַסְגַּיאָו זְפַאַינָה בְעַלְמָא כְדִין אַרְעָא דָא עַבְדָת פִּירִין וְאַתְמָלִיאָ מְפַלָה. וּבְשֻׁעַתָא דְאַסְגַּיאָו חַיְיבֵין בְעַלְמָא כְדִין פַתִיב, (איוב ד) אַזְלוּ מִים מִבְיִים וְנֶהָרָ יְחַרְבָ וַיְבַשׁ. אַזְלוּ מִים מִבְיִים, דָא אַרְעָא קְדִישָא דְאַמְרָן דְאַשְׁתָקִיא מִשְׁקִין עַלְלה. וְנֶהָרָ יְחַרְבָ וַיְבַשׁ, הַהוּא עַמוֹדָא חַד דְקָאִים עַלְלה לְאַתְנְהָרָא מִגְיָה. וְנֶהָרָ יְחַרְבָ וַיְבַשׁ כְמָא דָאת אָמֵר (ישעה נ) הַצְדִיק אָבֵד.

וְאָמֵר רַבִי יְהוֹדָה בְּהַהוּא זְמָנָא דְאַתְאָבִידָו אַנוֹן חַיְיבֵין מִעַלְמָא קְיַדְשָא בְּרִיךְ הוּא (עצים) (נ"א אַסְתְּבָל) אַשְׁתָדֵל עַל עַלְמָא וְלֹא חַמָּא מִאן (דְקָאִים) דְאֲגִין עוֹלָה. וְאֵת תִימָא הָא נְחָה, דְהַהּוּ לֵיה לְאַגְנָא עַל (חריה) גְּרָמִיה וְלְאַפְקָא מִגְיָה תּוֹלְדִין לְעַלְמָא. הַדָּא הוּא דְכִתְיב כִּי אָתוֹתָךְ רָאִיתִי צְדִיק לְפָנֵי בְדָור הַזֹּה. בְדָור הַזֹּה דִיְקָא.

רַבִי יוֹסֵי (דף ס"ב) אָמֵר בְדָור הַזֹּה דָא שְׁבָחָא דִילִילָה הַהּוּא בְּהַהוּא דָרָא חַיְיבָא וְאַשְׁתָכָח כּוֹלִי הָאֵי אִישׁ צְדִיק תִמִים (וְאֵי וְלֹא בְדָרָא דִילִילָה אֶלָא) (ס"א וְדָא דִ לֵיה) וְאַפְיָלו בְדָרָא דְמִשָּׁה, אָבֵל לֹא הָוָה יְכַל לְאַגְנָא עַל עַלְמָא. בְגִין דָלָא אַשְׁתָכָחוּ עַשְׂרָה בְעַלְמָא כְמָא דָאת אָמֵר, (בראשית ח) אָוְלִי

ימצָאֵנוּ שֶׁם עֲשָׂרָה וְלֹא אִשְׁתְּכַחַז תִּמְנָן, אָוֹפַף הַכָּא לֹא אִשְׁתְּכַחַז עֲשָׂרָה. אֲלֹא הוּא וְתָלַת בְּנוֹי וּנוֹקְבִּיהוּ וְלֹא הוּוּ
עֲשָׂרָה.

סְתִּירֵי תּוֹרָה (בּוֹהֶר יִשְׁׁזָן נִמְצָא זָהָר)

השלמה מוחהשומות (סימן יב)

מה הшиб הקדוש ברוך הוא לנח כשייצא מן המיבנה וראה את העולם חרב והחhil לברכות לפניו ואמר רבונו של עולם נקראת רחום היה לה לرحم על בריותך וכוכך. השיבו הקדוש ברוך הוא ואמר רציא שטייא השטא אמרת דא, ומה לא אמרת בשעתא דאמרת לה, כי אתה ראיתיך לפני וגוי. ואחר כן, הנסי מביא את המבול מים. ואחר כן, עשה לך מיבת עצי גופר. כל האית עכפית ואמרית לך בגין דתבעי רחמין על עלמא. ומבדין שמעתא דתשתויב בתיבותך לא עאל בלבך למבע רחמין על ישובא דעתמא ועבדת מיבותא ואשתזיבת וכען דאתאביד עלמא פתחת פומר למלא קדמי בעין ותחנונים. כיון דחزا נח כן, אקריב קרבני ועלון דכתיב (בראשית ח) ויקח מכל הבבמה הטהורה ומכל העוף הטהור וגוי.

אמר רבי יוחנן בא וראה מה בין צדיקים שהיה להם לישראל אחר נח ובין נת, נח לא היה עיל דורו ולא התפלל עליהם כאברהם, וכיון דאמר קידשא בריך הוא לאברהם (בראשית ייח) זעקה סdom ועמורה כי רבה מיד ויגש אברהם ויאמר וגוי והרבה תחנונים לפני הקדוש ברוך הוא עד ששאל שאמ ימצא עשרה צדיקים שייכפר לכל המקום בעבורם, וחשב אברהם שהי בעיר עם לוט ואשתו ובנותיו עשרה צדיקים ולפיכך לא התפלל.

אחר כה בא משה והתפלל והגין על דורו כיון שאמר הקדוש ברוך הוא (שםות ל"ב) סרו מהר מון תדרה. מיד עמד משה בתפלה ויחל משה וגוי עד שאחיזתו תלחה. רבני אמרי, לא הגיח משה לקודשא בריך הוא עד שנתן נפשו עליהם מן העולם הזה ומן העולם הבא דכתיב (שם) ואם אין מהני נא מספרך אשר כתבת אמר רבי יוסי מהכא (תהלים ק"ו) ויאמר להשמידם לולא משה בחירות עמד בפוץ לפניו.

אמר רבי יהושע, מה ראה נח שלא ביקש רחמים על דורו. אמר בלבבו אילן לא אמלט דכתיב (בראשית ז) כי אתה ראייתן צדיק לפני בדור הזה כלומר לפि הדור ולפיקך לא ביקש רחמים עליהם. אמר רבי אלעזר אפיקלו (הכ) הכיר הוה ליה למביע רחמין על עולם בגין דנicha ליה לקודשא בריך הוא, מאן דיביר טבא על בניו. מנא לנו מגדעון בר יואש דלא הוה זכאי ולא בר זכאי ומשום דבר טיבותא על ישראל, אמר ליה קודשא בריך הוא, (שופטים ו) לך בלחך זה והושעת את ישראל מיד מדיין. מהו בלחך זה טיבותא דאמרת על בני. (עד כאן מההשומות)

רבי אלעזר שאיל ליה לרבי שמעון אבוי, הא תנינן בשעתא דעתמא את מליה חובי בני נשא ודינא נפק, ווי לההוא זכהה דاشתכח בעולם דאייהו אתפס בחובוי דחיביא בקדמתא. נח אייך אשתויב דלא אתפס בחובויו. אמר ליה הא אמר דקדשא בריך הוא בעא לאפקא מגיה תולדין לעלם מגו תיבותא. ותו דהא דינא לא יכול לשולטאה עלי בגין דהוה טמיר וגינוי בתבה ואתפסיא מעינא.

וთא חזי, כתיב, (עפנייה ב) בקשו צדק בקשו עבורה أولי כסתרו ביום אף יי. ונח בקשי צדק וועל בגווה

לשלטה ולקטרגא ליה. הכא אתרמייז לאפונן קדיישי עליונין למגנדע ברזא דאתוון קדיישין עלאלאין הפוכא דאתוון כ"ב לאתמייז לאפונן חייביא. ועל דא וייחו מן הארץ פתיב. בא אתה וכל ביתך.

רבי יצחק פתח (ישעה סג) מולדיך לימי משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם. (נ"א זרוע תפארתו) דא זכota דאברהם דאיهو ימיגנא ממשה. תפארת דמשה. ובגין כה בוקע מים מפניהם. דהא זכota דאברהם בוקע מים אי蒿. וכל דא למה לעשות לו שם עולם.

תא חז, מה בין משה לשאר בני עולם. בשעתה דאמר לה קידשא בריך הוא למשה (שמות לט) ועתה הביכה לי וגוי. ואעשה אותה לגוי גדול וגוי. מיד אמר משה וכי אשבוק דינהון דישראל בגני. השטא יימרין כל אפונן בני עולם דאגנא קטלית לוזן לישראל. במא דעבד נה.

דכיוון דאמר ליה קידשא בריך הוא דישזיב ליה בתיבותא (במה דאתמי) דכתיב ואני הבני מביא את המבול מים וגוי. וכתיב ומחייב את כל היקום אשר עשית מעל פני האדמה ואני הבני מקים את בריתך וגוי ובאת אל התבאה כיון דאמר ליה דישזיב הוא ובנויל לא בעא רחמין על עולם ואתאבידו. ובגין כה אקרינו מי המבול על שמייה כמו דאת אמר, (ישעה ט) כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבור מי נה.

אמֶר מֹשֶׁה הַשְׁתָּא יִיְמְרוּן בְּנֵי עַלְמָא דָאנָא קַטִּילַת לוֹן בְּגַיַּן דָאָמֶר לֵי וְאַעֲשָׂה אָותָה לְגַוִּי גָדוֹל. הַשְׁתָּא טָב לֵי דְאַיּוֹת וְלֹא יִשְׂתַּצְוָן יִשְׂרָאֵל. מִיד וַיַּחֲלַל מֹשֶׁה אֶת פָּנִי יְיָ אֱלֹהֵינוּ. בַּעַד רְחַמִּין עַלְיָהוּ וְאַתְּעָרָ רְחַמִּי עַל עַלְמָא.

וְאַמֶּר רְבִי יְצָחָק שִׁירֹתָא דְבָעָד רְחַמִּי עַלְיָהוּ מַאי קָאָמֶר. לְמַה יְיָ יִחְרַה אָפָךְ בְּעַמֵּךְ. וּכְיָ מַה דָּא אִיךְ אָמֶר לֵיהּ מֹשֶׁה לְמַה. וְהָא עַבְדוּ כּוֹכְבִים וּמְזֻלּוֹת כְּמَا דָאָת אָמֶר עֲשׂוּ לָהֶם עֲגָל מִסְכָּה וַיִּשְׂתַּחַווּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵנוּ וְגֹוֹ. וְמֹשֶׁה אָמֶר לְמַה. אֶלְאָ הַכִּי אָוְלִיפְנָא מַאן דְמַרְצָה לְאַחֲרָא לֹא בְּעֵי לְמַעַבֵּד הַהְוָא חֹבָא (דְאַיְהוּ) רְבָבָא, אֶלְאָ יַזְעִיר לֵיהּ קְמִיהָ. וְלֹבְתָּר יַסְגִּי לֵיהּ קְמִיהָ אַחֲרָא (דְאַיְהוּ) לְגַחְיָה (דְכִתִּיב) אַתָּם חַטָּאתֶם חַטָּאהָ גָּדְלָה.

וְלֹא שְׁבִיק לֵיהּ לְקַוְדְּשָׁא בָּרֵיךְ הוּא עַד דְמַסֵּר גְּרָמִיהָ לְמוֹתָא דְכִתִּיב וּעַתָּה אִם תְּשָׁא חַטָּאתֶם וְאִם אִין מְהֻנִּי נָא מִסְפְּרָךְ אֲשֶׁר כְּתָבָתָה. וּקַוְדְּשָׁא בָּרֵיךְ הוּא מְחַיל לוֹן דְכִתִּיב וַיְנַחֵם יְיָ עַל הַרְעָה וְגֹוֹ. וְנַחַת לֹא עַבְדָּן אֶלְאָ בַּעַד לְאַשְׁתּוֹבָא וְשְׁבִיק כָּל עַלְמָא.

וּבְכָל זָמָנָא דְדִינָא שְׁרֵיא עַל עַלְמָא, רַוַּח קַוְדְּשָׁא אָמֶר וּוֹי דָלָא אַשְׁתַּבָּח בְּמֹשֶׁה דְכִתִּיב (ישעה ס"ג) וַיְזַופֵּר (ימני עולם מֹשֶׁה עמו) (וְגוּ) אֵיה הַמְּעָלִם מִים וְגֹוֹ. דְכִתִּיב (שמות ד'

ויאמר יי' אל משה מה תצעק אליך. דהא איהו בצלותא סליק לון מן ימא. ובגין דשוי גרמיה בצלותא עלייהו דישראל בימה. איקרי (על שםיה) המעלם מים. דאיהו אסיק לון מן ימא.

אייה השם בקרבו את רוח קדשו דא איהו משה דאשרי (ד"ס ח נ"א) שכינתא בין יהו דישראל. מוליכם בתהמות פד אתבקעו מיא ואזלו בגו תהומי ביבשתא דגלאדי מיא (ובכלו אתרמר על משה). נ"א ועל דא אקרי משה עמו) בגין דאמסר גרמיה על ישראל. אמר רבי יהודה אף על גב דזופאה תורה נח לאו איהו כדאי (בענין) קידושא בריך הוא יגין על עלמא בגיןה.

טא חזי, משה לא תלה מלאה בזכותו היה אלא בזכות אהנו קדמאי. אבל נח לא תורה לייה במאן דיתלי בזכותו כמשה. אמר רבי יצחק ועם כל דא פיון דאמר לייה קידושא בריך הוא והקמתי את בריתך אתה תורה לייה למבעי רחמי עלייהו. וקרבנה דאקרי לבתר, דיקריב ליה מן קדמת הנא דלמא ישכה רוגזו מעלה מא.

אמר רבי יהודה מי תורה לייה לمعد דהא חייני עלמא הו מרגיזין קמי קידושא בריך הוא ואיהו יקריב קרבנה. אלא ודא נח דחיל על גרמיה תורה, בגין דלא יערע ביה מותא בגו חייני עלמא דתורה חמיה

עֲוֹבֵדִים הָיוּ בְּיַשָּׁא כֹּל יוֹמָא, וְהַיְד מֶרְגַּזְן קְמִי קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא כֹּל יוֹמָא.

רַבְיִ (אלעזר פטח) יָצַח אָמֵר כֹּל זָמָנָא דְחִיִּיבִי עַלְמָא אָסְגִּיאָא, זְכָאָה דְאַשְׁתְּבָחָ בִּינְיִיהָ הַוָּא אֲתָפֵס בְּקָדְמִיתָא. דְכַתִּיב, (יחזקאל ט) וּמְמֻקְדָּשִׁי תְּחִלוֹ. וְתַגְנִין אֶל תְּקָרֵרִי מְמֻקְדָּשִׁי אֶלָּא מְמֻקְדָּשִׁי. וְנַחַת הַיְד שְׂזִיב לִיהְיָה קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא בֵּין כֹּל אָפָונָ חִיִּיבָא. אֶלָּא בְּגִין דִּיפְקוֹן מְגִיה תּוֹלְדִין בְּעַלְמָא דְהַוָּה צְדִיק כְּדָקָא יָאָוֹת. וְתוֹ דְאֵינוֹ אַתְּרֵי בְּהָוָה כֹּל יוֹמָא וְיוֹמָא וְלֹא קִבְּלוּ מְגִיה, וְקַיִם בְּנֶפֶשְׁיָה קָרָא דְכַתִּיב, (יחזקאל ג) וְאַתָּה כִּי הַזְּהָרָת רְשָׁע וְגֹו. וְכַתִּיב וְאַתָּה אֶת נְפָשֵׁךְ הַצְּלָת. מִפְּאוֹן כֹּל מָאוֹן דְאַזְהָר לְחִיָּבָא אֶפְעַל גַּב דְלָא קִבְּיל מְגִיה הַוָּא שְׂזִיב לִיהְיָה לְגַרְמִיהְיָה וְהַוָּא חִיָּבָא אֲתָפֵס בְּחוּבִיהָ. וְעַד כִּמְהָיָה יִזְהָר לִיהְיָה עַד דִּימְחֵי לִיהְיָה הָא אָוְקְמוֹתָה חֶבְרִיא.

רַבְיִ יוֹסֵי הַוָּה שְׁכִיחָ קְמִיה דְרַבִּי שְׁמַעַן יוֹמָא חד, אָמֵר לִיהְיָה מַאי חָמָא קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא לְשִׁיצָא כֹּל חַיּוֹת בְּרָא וְעוֹף שְׁמִיא עַמְהוֹן דְחִיִּיבָא. אֵי בְּגִי בְּשָׁא חַטָּאנוּ בְּעִירִי וְעוֹפִי שְׁמִיא וְשָׁאָר בְּרִיעִין מַה חָטוֹ. אָמֵר לִיהְיָה בְּגִין דְכַתִּיב בְּיַחַת כֹּל בְּשָׁר אֶת דָרְפָו עַל הָאָרֶץ. בְּלָהוּ הַוָּו מְחַבְּלִי אַרְחִיהָו. שְׁבָקִי זִבְיִיהָו וְדָבָקָו בּוּינָא אַחֲרָא. תָא חִזֵּי, אָפָונָ חִיִּיבִי עַלְמָא גַּרְמוֹ הַכִּי לְכֹל בְּרִיעִין. וּבְעֻזָּן

(לאשכחה) **לאפְּחַשָּׁא עֹבֶדֶא דְּבָרָאשִׁית.** ואפּוֹן גְּרָמוֹ לְכָל בְּרִיּוֹן לְחַבֵּל אֲרָחִיָּהוּ כִּמָּה דְּאָנוֹן מְחַבְּלוֹן. אמר קְרִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָתוֹן בְּעִיתוֹ (לאשכחה) **לאפְּחַשָּׁא עֹבֶדֶא יְדִיָּה,** אֲנָא אֲשָׁלִים רְעוּתָא דְּלִבּוֹן וְמִתְּחִיתִי אֶת כָּל הַיְקּוּם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי מְעַל פָּנֵי הָאָדָמָה. אהָדר עַלְמָא לְמַיִּין כִּמָּה דְּהַווֹּה בְּקָדְמִיתָא מַיִּין בְּמַיִּין וְהָא אָתָּמָר. מִפְּאָן וְלְהַלָּא אָעַבֵּיד בְּרִיּוֹן אַחֲרָגִינִין בְּעַלְמָא בְּדַקָּא יְאוֹתָה:

וַיָּבֹא נָחָ וּבְנָיו וְאָשָׁתוֹ וּבְנֵי בְּנָיו אָתוֹ. רַبִּי חִיִּיאָ פָּתָח וְאָמַר (ירמיה כט) אִם יִסְתַּר אִישׁ בְּמִسְתְּרִים וְאַנְיִ לְאָרָאנוּ נָאָם ייִ. כִּמָּה אָנוֹן בְּנֵי נָשָׁא אֲטִימִין לְבָא סְתִימִין עַיִּינִין דְּלֹא מִשְׁגִּיחִין וְלֹא יִדְעַיּוּ בַּיקְרָא דְּמָאִירָהוֹן דְּכַתִּיב בֵּיהֶה הָלָא אֶת הַשָּׁמִים וְאֶת הָאָרֶץ אֲנִי מְלָא. הַיְךְ בְּעֻוּן בְּנֵי נָשָׁא לְאִסְתְּרָא מְחוּבִּיָּהוּ וְאָמְרִי מֵרֹויָנוּ וְמֵי יוֹדְעָנוּ. וְכַתִּיב, (ישעה כט) וְהִיא בְּמַחְשָׁךְ מַעֲשֵׂיהֶם. לְאָן יִתְטַמְּרוּן מִקְמִיהָ.

לְמַלְכָּא דְּבָנָה פְּלַטְרִין וְעַבְדָּת תְּחֽוֹת אֶרְעָא טְמִירִין פְּצִירִין. לְיּוֹמִין מְרֻדוֹ בְּנֵי פְּלַטְרִין בְּמַלְכָא אַסְחָר (אַצְעָר) עַלְיִיהוּ מַלְכָא בְּגִיסּוֹי. מָה עַבְדוּ עַלְוֹ וְטְמִירִוּ גְּרָמִיָּהוּ תְּחֽוֹת נַוקְבִּי פְּסִירִין. אמר מַלְכָא אֲנָא עַבְדִּית לוֹן וּמִקְמָאִי אָתוֹן בְּעָאן לְאַתְטָמָרָא, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב אִם יִסְתַּר אִישׁ בְּמִסְתְּרִים וְאַנְיִ לְאָרָאנוּ נָאָם ייִ.

אנא הוא דעבדית נוקבי פסירין ועבדית חשוכה וגהורא
ואתון איך יכלין לאסתטمرا קמא.

תא חזי, כד בר נש חטי קמי מאריה ואמשיך גרמיה לאסתפסיא. קודשא בריך הוא עביד בית דין באתגלא. וכד בר נש אדקבי גרמיה קודשא בריך הוא בעי לאסטרא ליה דלא יתחזוי ביום אף ז'. הוודאי אבעי ליה לאיבנש (דף סח ע"ב) דלא יתחזוי קמי מחייב כד שרייא על עלמא דלא יסתכל ביתה. דהא כל אנון דיתחנון קמייה אית ליה רשו לחבלא.

והיינו דקאמר רבנן שמען כל בר נש דיעיניה בישא, עינא דמחבלא שרייא עלי. ואיהו מחבלא דעלמא אקרי. ולבעי ליה לאיביש לאסתטمرا מגיה ולא לאתקרא בהדייה דלא יתזק (קמייה). ואסир למקרב בהדייה באתגלא. ומושם הכי מאיש רע עין בעי לאסתטمرا מגיה. מקמי מלאך המות על אחת כמה וכמה.

(ועל דא) מה כתיב בבלעם (במדבר כד) ונאם הגבר שתם העין. דיעינא בישא היה ליה ובכל אחר היהו מסתכל ביתה היה אמשיך עלייה רוח מחבלא. ובגין לכך היה בעי לאסתטבלaho בהו בישראל בגין דישצ'י בכל אחר דיעיניה היה מסתכל. מה כתיב ויישא בלעם את עיניו דזקיף עינא חד ומheid עינא חד בגין לאסתטבלaho בהו בישראל בעינא בישא.

תא חזי, מה כתיב וירא את ישראל שוכן לשכתיו. וחמא דשכינטא חפיא עלייהו ורביעא עלייהו מתתקנא בתריסר שבתין תחotta ולא יכול לשכטה עלייהו עיניה. אמר איך אי יכול להזון דהא רוח קדיישא עלאה רביעא עלייהו וחתפת לון בגדרפהה. הדא הווא דכתיב פרע שכב פארוי, וכלביא. מי יקימנו מעלייהו בגין דיתגלוין ושלטת עינא עלייהו.

ועל דא קידשא בריך הוא בעא לחפיא לנו לאסתרא מעינה דלא יכול רוח מסאבא לשכטה עלייה בגין דלא יתחל והא אתרט. ויבא נח כמה דאתמר לאסתרא מעינה. מפנוי מי המבול (ד"ה) דמיין דחקו ליה. אמר רבבי יוסי חמאת מלך המות דהוה אתי (ד"א לא לגביה) ובגין כה עאל לטיבوتא

ואסתרט בה תריסר ירחי (שתא). ואמאי תריסר ירחין. פלייגי בה רבבי יצחק ורבבי יהודה. חד אמר י"ב ירחין דכה איהו דינא דחייביא. וחד אמר לאשלמא צדיק (נ"א צדיק) דרגאין תריסר ושאר דרגאין דאתני לאפקא מן תיבתא.

רבי יהודה אמר שתא ירחי אפונ במייא ושיתא ירחי באשא. זהא הכא מייא הו אמאי תריסר ירחי. אמר (לייה) רבבי יוסי בתורי דינין דגיהנום אתקדנו במייא

ואשא. במיין דגַּתְהוּ עלייהו מלעילא הוּא צנינין כתלגא. באשא דמיין דגַּפְקִי מטאָתָה הוּא רתיכן כאשא. ועל דא בְּדִינָא דגִּיהֵבָם אֲתָדָנוּ באשא ומיא (ובגין בר טרייסר ירחי הוּא אוקמוּה). ועל דא כל אונן חיבי עלמא אֲתָדָנוּ בתרין דיגין אלין במייא ואשא) עד דאשטייאו מעלמא. ונח הוּה מסתתר בתיבותא ואטפסי מעינא מוחבלא לא קרייב לגביה, ותיבותא איה הוּה שטיא על אנטפי מיא כמא דאת אמר ויישאו את התיבה ותרם מעל הארץ.

ארבעים יומ לכו. דכתיב ויהי המבול ארבעים יום על הארץ וגו. וכל שאר זמנה אתחזון מעלמא. תדא הוּא דכתיב וימחו מן הארץ. ווי לוֹן לאבון חייביא דהא לא יקומוּ לאחיה בעלמא למייקם בדינא הדא הוּא דכתיב וימחו כמא דאת אמר, (תהלים ט) שם מחת ליעולם ועד. דאפיקלו למייקם בדינא לא יקומוּ: ויישאו את התבה ותרם מעל הארץ. רבוי אבא פתח (תהלים נז) רומה על השמים אלhim על כל הארץ בבודך. ווי לוֹן לחיביא דאנון חטאן ומרגיזין למאיריהון בכל יומא. ובחובייהו דחין לה לשכינתא מארעא. וגרמין דתסתק מעלמא. ושכינתא אקרי אלhim. וועלת בתיב רומה על השמים אלhim.

תא חוי, מה כתיב וישאו את התבאה ד Dichyin לה לבר. ותרם מעל הארץ, שלא שרייא בעולם ואסתלקת ממנה. וכך אסתלקת מעולם, הא לית מאן דישגה בעולם ודינא שלטא (בדינא) בדין עלי. וכך יתמחון חייבי עולם ויסטליקון מגיה (בעולם), שכיננתה אהדרת מדורה בעולם.

אמר ליה רבי ייסא, אי כי קא ארעה דישראל דאתמחון חייביה דהו בההוא זמנה אמר לא אהדרת שכיננתה לאترة כדקדיםיתא. אמר ליה בגין שלא אשთארו בה שאר זפאי עולם. אלא (אבל) בכל אחר דאוזלו נחתת ושויאת (ד"ס ט ע"א) מדורה עמהון. ומה בארעה נוכראה אחרת לא אהדרה מפייהו, כל שנוי אי אשთארו בארעה קדיشا.

והא אמר. בכל חובין דחייבי עולם Dichyin לה לשכינתא. חד מפייהו מאן דמחבל ארחהה על ארעה כדאמרן. ובגין כד לא חממי אנטפי שכיננתה ולא עאל בפלטרין. ועל דא כתיב באlein וייחו מן הארץ אתמחון מן הכלא.

תא חוי, בההוא זמנה חזמין קודשא בריך הוא לאחיה מתיא, כל אפונ מתין דישתקחון לבר בשאר ארעין נוכראין קודשא בריך הוא יברא לוֹן

גופו יהו (נ"א יוקים לון בגופו יהו) פדקא חוי. דהא גרמא חד דאשთאר ביה בבר נש תהות ארעה ההוא גרמא תעביד כחמירא בעיסה ועליה יבני קודשא בריך הוא כל גופה.

ולא יהיב לון קודשא בריך הוא נשמתין אלא באראעא דישראל. דכתיב, (חזקאל לו) הנה אני פותח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל. דיתגלו גلون תהות ארעה. ובתבר מה כתיב וננתני רוחיכם בחכם וחיותם וגוי. דהא באראעא דישראל יקבלו נשמתין כל (אנפ) בני עולם. בר אילין (דרא דטופנא) דאסתאבו וסאיבו ארעה. באילין כתיב וימחו מן הארץ. מן הארץ דיקא. ואף על גב דאקסוי ואפליגו קדמאי על דא. וימחו כמה דעת אמר, (תהילים טט) ימחו מספר חיים.

אמר ליה רבי שמעון ודי ליית לון חולקא בעולם דאתה דכתיב וימחו מן הארץ. וכתיב לעולם יירשו הארץ. אבל יקומו בדין. ועליהו כתיב, (הניאל יט) ורביהם מישני אדמת עפר יקייצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם. ופלוגתא בהא אבל פלא כמה דאיקמיה חבריא:

וימח את כל היקום אשר על פניו האדמה. רביABA

אמר (את כל) לאכללא כל אפונ שליטין דשלטין ממון על ארעה. ודא הוא היקום אשר על פני האדמה. וכך עביד קודשא בריך הוא דיבא בבי עלמא עבר לאפונ שליטין דממון עלייהו בקדמיה ולבתר לאפונ דיתבי תחות גדרפייהו דכתיב (ישעיה כד) יפקוד יי על צבא המרים במרום ולבתר על מלכי הארץ על הארץ.

והיכ מתעברן קפיה. אלא עבר לון בנורא הדליק הדא הוא דכתיב, (דברים כ) כי ה' אליהיך אש אוכלה הוא אל קנא. אשא (חווא) דאכיל אשא. ההוא יקום דעליהו (נ"א מעבר) באשא. ואפונ דיתבי תחותיהו במיא. ובגינוי כה וייח אט כל היקום אשר על פני הארץ. ולבתר מאדם ועד בהמה עד רמש ועד עופ השמים וייחי מן הארץ. כל אלין דلتתא. וישאר אך נח. אך למעוטי. שלא אשთארו בעלמא בר נח ודקמיה בתיבותא. רבינו יוסי אומר חגיר הוה דאכיש ליה אריא וזה אוקמו:

ויזכר אלhim את נח ואת כל החיות ואת כל הבהמה אשר אותו בתבה. רבינו חייא פתח (משל כי ערום ראה רעה ונסתה. הא קרא אמר על נח דעתל לתיבותא ואסתתר בה. ועל לגוי תיבותא בזמנא דמייא דחקו ליה. וזה אמר דעת לא עאל לתיבותא חמא ליה

למלאך המות דואזיל בינויו ואסחר לוון. כיון דחמא ליה, על לתבה ואסתתר בגופה. הדא הוा דכתיב ערום ראה רעה ונסתתר. ראה רעה דא מלאך המות ונסתתר מקמיה הרא הוा דכתיב מפני מי המבול.

רבי יוסי אמר ערום ראה רעה ונסתתר. (ויסתר לא בתיב), אהדר על מה דאתمر בזמנא דמותא שרייא בעלמא בר נש חביבים ישטר ולא יקום לביר ולא יתחזקי קמי מחייב. בגין דכיוון דאתיהיב לייה רשוי, ייחבל כל אבונן דישתבחוון קמיה ויעברוון קמיה באתגלא. וסופה דקרא ופתחאים עברו ונענשו עברין קמיה ואתחזין קמיה ונענשו.

דבר אחר עברו, עברו פקודה (דא) (נ"א דמאיירחן) ונענשו. דבר אחר ערום ראה רעה ונסתתר דא נה. ופתחאים עברו ונענשו אלין בני דרייה. (ונענשו), כיון דאסתר ואשתה הי תמן כל ההוא זמנה. (דף סט ע"ב) ליותר ויזכר אלהים את נה.

אמר רבי שמואון (ויזכור אלהים את נה) תא חזי בשעתא דдинא אתעבד לא פתיב בה זכירה. כיון דאתעבד (ביה) דינא ואתעבדו חייבי עלמא, כדיין פתיב בה זכירה. זהא בד דינא שרייא בעלמא אתחברותא לא אשתקח. ומחייב שרייא על עלמא. כיון דאתעבד דינא ואשתקיך

רֹפְגּוֹזָא, תֶב פֵלָא לְאַתְרִיה. וּבְגַיְן כֵה כתיב הַכָּא וַיַּזְכֵר
אֱלֹהִים אֲתָנָה. דְבִיה שְׂרִיא זָכוֹר. דְנַח אִישׁ צְדִיק כתיב
בִּיה.

כתיב, (תהלים פט) אתה מושל בגאות הַיִם בְשׂוֹא גָלִיו
אתה תשבחם. בשעתא דימא קפיז בגלגלי
וthonמי סליק ונחת, קידשא בריך הוא שדר חד חוטא
מפעטרה דימינא ומישך גלגלי ושביך זעפה ולית מאן
דיידע ליה.

יונגה נחת לימא ואזדמן ליה ההוא נונא ובלע ליה. היד
לא נפקת נשמתיה מגיה ולא פרחה מיד. אלא
בגין דקידשא בריך הוא שליט בהhoa גאותא דימא.
וההוא גאותא דימא הוא חד חוטא דשמאלא דסליק ליה
לימא לעילא וביה אסתלק. ואי לאו ההוא חוטא דמיטי
לייה מפעטרה דימינא לא סליק לעלמין. דבר (רכזון)
דההוא חוטא נחית לימא וימא אתה חד בה כדין אתערין
גלגלי ושביך למטרף טרפא. עד דקידשא בריך הוא
אתיב ליה (לו) לאחורא ותבין לאתריה.

הדא הוא דכתיב בשוא גליו אתה תשבחם. תשבחם
לאפון גלי ימא. תשבחם תתרבר לון לאתבא
לאתריה. דבר אחר תשבחם ממש שבכח הוא לון בגין
DSLKIN בתיאובתא למחרמי. מכאן כל מאן דכסיף

לֹא סְתַפֵּלَا וְלֹמְנָדָע אֲפִכְעָל גַּב דָּלָא יַכְיֵיל (נ"א ולא יַהֲבִין לְיהָ)
רְשׁוֹתָה) שְׁבַחָא אִיהָוּ דִּילְיָה וְכָלָא מִשְׁבַחָן לְיהָ.

אָמָר רְبִי יְהוֹדָה נָחַ כַּד הָוָה בְּתִיבָה דְּחִיל הָוָה דָלָא יַדְפֵר
לְיהָ קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעַלְמָין. וּבְיוֹן דָא תַּעֲבִיד
דִּינָא וְאַתְּעַבְרוּ חִיְּבִי עַלְמָא כְּדִין מָה פְּתִיב וַיּוֹכֶר אֱלֹהִים
אֶת נָחַ.

רְבִי אַלְעַזְרָא אָמְרָתָא חִזְיָה, בְּשֻׁעַתָּא דְדִינָא שְׁרִיאָא בְּעַלְמָא
לֹא לִיבְעִי לְיהָ לְאַיְニִישׁ דִּיקְרָר שְׁמִיה לְעַילָא (קמיה
דְּקוֹדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעַלְמָא). דָהָא אֵי אָדָר שְׁמִיה יַדְכְרוּן חֻבוּי
(בְּלָהָו) וַיִּיתְוֹן לְאַשְׁגָחָא בְּיַהָה. מַנְלָן מִשְׁוֹגָמִית, דָהָהוּא יוֹמָא
יּוֹם טוֹב דְּרָאשׁ הַשְׁנָה הָוָה וְקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דָאֵין
עַלְמָא. וּבְדִין אָמָר לְיהָ אַלְיָשָׁע (מלכים ב' ד) הַיָּשׁ לְדִבָר לְךָ
אֶל הַמֶּלֶךְ דָא קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְכְדִין אַקְרֵי מֶלֶךְ. מֶלֶךְ
הַקָּדוֹשׁ מֶלֶךְ הַמֶּשְׁפֵט. וְתַאֲמֵר בְּתוֹךְ עַמִּי אָנְכִי יוֹשָׁבֶת.
לֹא בְּעִינָא דִּיקְרְרוּן לִי וַיְשַׁגְחָוּן בַּי אֶלָא בְּתוֹךְ עַמִּי. מִאן
דְּעַיְיל רִישִׁיה בֵּין עַמָּא (בלא) **לֹא יַשְׁגַחָוּן עַלְיהָ לְמִידָן לְיהָ**
לְבִישָׁ. בְּגִינִי כֵּד אָמָרָה בְּתוֹךְ עַמִּי.

תָא חִזְיָה, נָחַ בְּשֻׁעַתָּא דְרוֹגָזָא שְׁרִיאָא בְּעַלְמָא לֹא אָדָר.
כְּיוֹן דִינָא אַתְעַבָּר מָה פְתִיב וַיּוֹכֶר אֱלֹהִים אֶת נָחַ
הַשְׁתָּא אָדָר שְׁמִיה. דָבָר אַחֲר וַיּוֹכֶר אֱלֹהִים אֶת נָחַ כִּמָה
דָאֶת אָמָר וַאֲזַכֵּר אֶת בְּרִיתִי.

רַבֵּי חִזְקִיָּה הָווֹ אֲזִיל מִקְפּוֹטָקִיא לְלוֹד. פָּגֻעַ בֵּיהֶ רַבֵּי יִסָּא. אָמַר לֵיהֶ תַּוְהַנָּא עַלְּךָ דָאַת בְּלַחְוֹדָה. דָהָא תַּגִּיבָן דָלָא יְפּוֹק בָּר נְשׁ יְחִידָא בְּאַרְחָא. אָמַר לֵיהֶ רַבֵּי חָד אֲזִיל בְּהָדָא וְאֵיהֶ אָתֵי אַבְתָּרָא. אָמַר לֵיהֶ וְעַל דָא תַּוְהַנָּא אֵיךְ אֲזִיל בְּהַדָּךְ מְאַן דָלָא תַּשְׂתַּعַי בֵּיהֶ מְלִי דָאוּרִיתָא. דָהָא תַּגִּיבָן כָּל מְאַן דָאֲזִיל בְּאַרְחָא וְלֹא עַמְּיהֶ מְלִי דָאוּרִיתָא אָסְתָּפֵן בְּגַפְשֵׁיהֶ. אָמַר לֵיהֶ הַכִּי הוּא וְדָא.

אַדְהָכִי מְטָא הַהוּא רַבֵּי. אָמַר לֵיהֶ רַבֵּי יִסָּא בָּרִי מְאַן אַתָּר אַנְתָּ. אָמַר לֵיהֶ מִקְרַתָּא לְלוֹד וְשְׁמַעְנָא דָהָא בָּר נְשׁ חֲכִים אֲזִיל תִּמְנָן וּזְמִינָא גַּרְמָאִי לְפּוֹלְחָנִיהֶ וְלִמְיָה בְּהִדִּיהֶ. אָמַר לֵיהֶ בָּרִי יִדְעָת מְלִי דָאוּרִיתָא. אָמַר לֵיהֶ יִדְעָנָא דָהָא אָבָא הָווֹ אָוְלִיףֶ לֵי בְּפִרְשָׁת קָרְבָּנוֹת וְאַרְכִּינָא אָוְדָנָא לְמַאי דָהָוֹ אָמַר עִם אָחִי דָאֵיהֶ קְשִׁישָׁא מְבָאִי. אָמַר לֵיהֶ רַבֵּי יִסָּא בָּרִי אִימָא לֵי. פָּתָח וְאָמַר וַיַּבְנֵן בָּתְמִזְבֵּחַ לֵי וַיַּקְרֵחַ מִכְלֵל הַבָּהָמָה הַטְהוֹרָה וּמִכְלֵל הַעֲוֹתָה הַטְהוֹרָה וַיַּעַל עֲוֹלֹת בְּמִזְבֵּחַ. וַיַּבְנֵן בָּתְמִזְבֵּחַ, דָא אֵיהֶ מִזְבֵּחַ דָא קָרִיב בֵּיהֶ אָדָם קָדְמָאָה. בָּתְמִזְבֵּחַ (דף ט ע"א) אִמְאָי קָרִיב עַוְלָה. דָהָא עַוְלָה לֹא סְלִקָּא אֶלָּא בְגִין הרְהֹרָא דָלָבָא (דרעטָא) וַנֵּח בְּמַה חָבָב. אֶלָּא נֵח הַרְהָר וְאָמַר הָא קָוִדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא גָּזָר דִּינָא עַל עַלְמָא דִיתְחַרְבּ,

דִילָמָא בְגַיִן דְשִׁזּוֹב לֵי כָל זִכּוֹתָא פְקֻעַ לֵי וְלֹא יִשְׂתָּאָר לֵי זַכּוֹ בְעַלְמָא. מִיד וַיַּבְנֵן נֶחָםָזָה לֵי.

הַהוּא מִזְבֵּחַ דְאֲקָרִיב בֵּיהֱ אָדָם הַרְאָשׁוֹן הַוּהָ. אֵי הַכִּי אַמְּמָא וַיַּבְנֵן. אֲלֹא בְגַיִן דְחַיִיבִי עַלְמָא גַּרְמוֹ דְלֹא קִיְימָא בְדוֹכְתִיהָ. פִּיוֹן דְאַתָּא נֶחָםָזָה בֵּיהֱ וַיַּבְנֵן. וַיַּעַל עַולּוֹת עַלְתַּבְתִּיבְ חַדָּא (הַוּהָ). בְתִיבְ, (וַיַּקְרָא א) עַולָּה הַוּהָ אֲשָׁה רִיחַ בְּיִחְחַ לֵי (לְעוֹלָם עַולָּה סְלָקָא דְבָרָ. א) עַולָּה סְלָקָא דְבָרָ וְלֹא סְלָקָא נַוקְבָּא דְכִתְבִּיבְ זָכָר תְּמִימָם יִקְרִיבָנוּ. אַמְּמָא בְתִיבְ אֲשָׁה דְהָא אֲשָׁבָעֵי לְאַשְׁתְּכָחָא תְּמַן.

אֲלֹא אֲפָעָל גַּב דְעַולָּה אֲתִקְרִיב דְכָרָ. וְלֹא תְּרִיהָ אֲתִקְרִיב. נַוקְבָּא לֹא בְעֵיא לְאַתְּפְרֵשָׁא מִגְּיָהָ, אֲלֹא בְהַ אֲתִקְרִיב בְגַיִן לְחַבְרָא דָא בְדָא. דְסְלָקָא נַוקְבָּא לְגַבְיִ דְכּוֹרָא לְאַתְּחַבְרָא כְחַדָּא. וְאֲפָעָל גַּב דְאֲשָׁה לְשֻׁום אֲיָשִׁים.

נֶחָםָזָה אֲצְטְרִיךְ לֵיהֱ לְמַקְרֵב עַולָּה. דְאֵיהֱוָ בְאַתְּרָדְ דְכּוֹרָא. עַבְדָ לֵיהֱ קְוִידָשָׁא בְרִיךְ הַוּהָ לְאַתְּחַבְרָא וְלֹא עַלְלָה בְתִיבָה. וְעַל דָא אֲקָרִיב עַולָּה. עַולָּה הַוּהָ אֲשָׁה. אֲשָׁה דְאַתְּחַבְרָ (בָהּ) שְׁמַאֲלָא בְנַוקְבָּא. דְהָא (כָל) נַוקְבָּא מִסְטָרָא דְשְׁמַאֲלָא קָא אֲתִיא וְדְכּוֹרָא מִסְטָרָא דִימִינָא בְאַתְּדְבָקּוֹתָא דָא בְדָא. וּבְגַיִן כֶּךְ אֲקָרִיב נַוקְבָּא אֲשָׁה. אֲשָׁה קְטִירָוּ דְרַחִימָוּ דְאַחֲיד בָהּ שְׁמַאֲלָא לְסְלָקָא לָהּ

לעילא ולאתקשרא פחדא. ובגין כה (ד"א כתיב) עולה הוא אשה. קשירו דבר ונוקבא דא בדאי: וירח יי את ריח הביהת. וכתיב אשה ריח ביהות. אשה הבי שמענא תננא ואsha מחרין פחדא. בהא לית תננא בלאasha כמה דכתיב (שמות יט) והר סיני עשן פלו מפני אשר ירד עליו יי באש.

טא חזי (נשא קלז, קלח) אש נפיק מלגיו ואיהו דק. ואחד במליה אחרא לבר דלאו איהו דק הבי וattachdn דא בדא וכדין תננא סלקא. מי טמא בגין דattachdn אשא במליה דרגיש. וסימני חוטמא דנפיק בית תננא מגוasha.

ועל דא כתיב (דברים לא) ישימו קטוורה באפה. בגין דאהדרasha לאתריה. וחוטמא (אתרגיש) attachdnish בההוא ריחא לגו עד attachdnash פלא ותב לאתריה. ואתקריב כלא לגו מחשבה ואתעביד רעותא חדא. וכדין ריח ביהת. דבוח רוגזא ואתעביד נייחה.

דהא תננא attachdnish ועייל וקמיט באשה ואsha אחד בתננא ועילי תרווייהו לגו עד דבוח רוגזא. וכדין היא וכד attachdnash (אחד) כלא דא בדא ונח רוגזא, בדין היא נייחה, וקשירו חד ואתקריב נייחה. נייחה דרוחא חדותא דכלא פחדא. נהירוי דבוציגין נהירוי דאנפין. ובגין כה